

Angela's zoon ontwikkelt zich traag

'MOET IK ME ZORGEN MAKEN?'

Al sinds zijn geboorte doet het zoontje van Angela (34) alles in zijn eigen rustige tempo. Op nagenoeg alle vlakken loopt de inmiddels vierjarige Finn een stukje achter op de rest. Angela heeft zich daar nooit zorgen om gemaakt, maar een paar opmerkingen van de buitenwereld hebben haar aan het twijfelen gebracht.

Mijn moeder heeft vroeger zo vaak over mij en mijn zus gezegd: "Angela en Nikita zijn zo anders, ze verschillen van elkaar als dag en nacht!" Dat geldt nu ook voor mijn eigen kinderen, Verona van negen en Finn van vier. Ik heb nog nooit een broer en een zus gezien die zó van elkaar verschillen. Omdat mijn moeder dat dus ook altijd over mij en mijn zus zei, heb ik me nooit echt zorgen gemaakt. Maar de laatste tijd doe ik dat wel.

Verona was meteen vanaf haar geboorte al een pittig ding. Als ze het ergens niet mee eens was, liet ze zich duidelijk horen. Ook als ze plezier had trouwens - dan schaterde ze zo luid dat de burens er vrolijk van werden. Ik had ogen in mijn achterhoofd nodig, ze was zo snel! Als ik even niet goed oplette, was ik haar zo kwijt. Ze was nog geen anderhalf toen ze haar eerste woordje zei. Ze wees met glinsterende ogen naar de kerstboom en zei: "Bal. Bal. Bal." Met haar kleine, grijpgrage vingertjes probeerde ze er vervolgens eentje uit de boom te trekken. Toen ze het praten eenmaal doorhad, was er geen houden meer aan. Ze kletste aan één stuk door. Verona was - en is - altijd erg aanwezig. Om die reden duurde het even voordat we aan een tweede kind begonnen te denken.

Lobbess

Verona zat al lang en breed op de kleuterschool toen Finn werd geboren. Wat een verademing was hij! Ik had me ingesteld op een drukke tijd, maar Finn deed

ik er eigenlijk gewoon bij. Hij was een tevreden, mollige baby en had al snel een bijnaam: Lobbess. Die naam paste ook echt bij hem. Met een rustige blik keek hij de wereld in en huilen deed hij maar weinig. Hij vond het prima om bij me in de draagzak te zitten en mijn warmte te voelen, maar als ik hem in de box legde, vond hij dat ook oké. De speeltjes in zijn box, de Teletubbies op tv, andere kinderen in de buurt - het deed hem allemaal niet zo veel. Natuurlijk lachte en brabbelde hij wel, maar lang niet zo veel als zijn zus.

Hij ging pas laat staan, want liggen vond hij prima. Hetzelfde gold voor lopen: het is toch heerlijk in zo'n buggy, waarom zou hij dan zelf gaan lopen? Zo wuifde ik de trage ontwikkeling van ons knuffelbeertje altijd een beetje weg. Hij begon ook pas laat met praten. Op zijn derde was er nog steeds geen touw aan vast te knopen. Dat maakte niet uit, want zijn zus wist altijd precies wat hij bedoelde. Zij fungeerde als zijn tolk. Ook dat vond Finn heerlijk: als Verona iets voor hem 'vertaalde', keek hij altijd glunderend naar haar op.

Passief

Ik ben stapelgek op allebei mijn kinderen. Met Verona kan ik de boel op zijn kop zetten en daar intens van genieten. Ik geniet ook intens van Finn, hij is ons rustpunt. Er hangt echt een rustgevende aura om hem heen. Hij is altijd heel ontspannen. Ik heb me nooit ergens zorgen om gemaakt, juist omdat hij altijd zo

relaxed en tevreden is. Nooit heb ik het idee gehad dat het niet goed zal komen met hem.

Mijn gevoel daarover is echter veranderd nu hij al een tijdje op de kleuterschool zit. In het begin is dat natuurlijk voornamelijk de kat uit de boom kijken, maar op een gegeven moment wordt er wel wat van je verwacht. En dat begrijpt Finn niet. Hij keutelt een beetje aan de zandtafel, hij wrijft eens met een verfkwas over een stuk papier, maar verder is hij passief, gewoon zoals hij altijd is. De juf heeft me een keer apart genomen om daarover te praten. Ze zei dat ze zich niet direct zorgen maakte, maar dat het wel opviel. "En als ik iets aan hem uitleg, vraag ik me soms af of hij me wel echt begrijpt. Het lijkt dan alsof mijn woorden volledig langs hem heen gaan."

'Finn is een dromer en pikt dingen minder snel op dan het gemiddelde kind'

Een vriendin van me maakte er ook een opmerking over: "Finn blijft wel een beetje achter, hoor. Soms vraag ik me af of hij wel oog heeft voor de wereld om hem heen." Dat vond ik natuurlijk niet leuk om te horen en ik had de neiging om meteen in de verdediging te schieten. Maar ik hield me in en ben erover gaan nadenken.

Actie

De afgelopen tijd heb ik wat beter op Finn gelet en de juf en mijn vriendin hebben gelijk. Finn is een dromer en pikt dingen minder snel op dan het gemiddelde kind. Ik dacht altijd dat veel dingen hem niet interesseerden, maar misschien lijkt dat alleen maar zo. Misschien begrijpt hij de wereld om zich heen gewoon niet zo goed? Als dat zo is, is het misschien wel goed om actie te ondernemen. Aan de andere kant: hij is echt een tevreden en lief mannetje.

Ik heb dus niet het idee dat hij ongelukkig is. Moet ik dan van alles overhoop gaan halen om te kijken of er iets met hem aan de hand is? Alleen maar omdat hij wat minder snel is dan het gemiddelde kind? Of moet ik hem gewoon zijn gang laten gaan, zodat hij zichzelf in zijn eigen tempo kan ontwikkelen? ■